

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym, w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jerzego Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2015r.

sprawy **M. G.**

na skutek apelacji Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 7 października 2015 r. w spr. sygn. II K 486/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w brzmieniu przepisów ustawy Kodeks karny na dzień 30 czerwca 2015r.

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 486/15 Sąd Rejonowy w Lesznie uznał oskarżonego M. G. za winnego popełnienia występku z art. 178a § 1 k.k. (k. 51).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator (k. 64 – 66).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się nieuzasadniona.

Prokurator sformułował w apelacji jedynie zarzut rażącej niewspółmierności środka karnego poprzez niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z wyłączeniem prawa jazdy kategorii (...). W konkluzji autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat trzech.

Wbrew twierdzeniom prokuratora, podniesione przez niego argumenty w żaden sposób nie podważają racjonalności rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Należy podkreślić, że na podstawie art. 42 § 2 k.k. sąd, uznając oskarżonego winnym czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., ma obowiązek orzec środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo też pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Takie sformułowanie zakresu omawianego środka karnego wskazuje, że jego celem jest w głównej mierze pozbawienie sprawcy występku z art. 178a § 1 k.k. możliwości prowadzenia co najmniej pojazdu, którym sprawca dopuścił się tego czynu zabronionego. Pozbawienie zaś możliwości sprawcy prowadzenia wszelkich pojazdów jest co do zasady pozostawione uznaniu sądu, który jest władny stwierdzić, że okoliczności popełnienia czynu mogą uzasadniać dodatkowo orzeczenie

zakazu także w odniesieniu do pojazdów innego rodzaju, jak prowadzony przez sprawcę, albo orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Rozstrzygnięcie w tej kwestii musi być adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia, jak również uwzględniać dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Oczywistym jest to, iż znajdując się w stanie nietrzeźwości oskarżony nie powinien w ogóle prowadzić samochodu, jednak uwzględniając wszystkie istotne dla wymiaru kary okoliczności, a przede wszystkim fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnionego czynu oraz wystąpił z wnioskiem określonym w art. 387 k.p.k. (k. 22-23), prowadzi ustabilizowany tryb życia (k. 44-45), posiada pozytywną opinię od pracodawców (k. 25, 42) oraz jest osobą dotychczas niekaraną za przestępstwa i wykroczenia (k. 35, 41, 45) pozwala przyjąć, że czyn, którego był sprawcą był zdarzeniem incydentalnym i wyjątkowym. Sąd Okręgowy wywiódł, że jednorazowe popełnienie występku przez kierowcę z wieloletnim stażem, który dotychczas prowadził nienaganny tryb życia i nie stwarzał jakiegokolwiek zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu, w korelacji do życiowej postawy oskarżonego, którego żona choruje (k. 44), a nadto przyznał się do winy i wyraził skruchę, pozwalają na wysnucie pozytywnej prognozy kryminologicznej co do niego, jako kierowcy – uczestnika ruchu drogowego.

Nie kwestionując zatem faktu, iż czyny z art. 178a § 1 k.k. są dolegliwe społecznie i z uwagi na ich częstotliwość konieczne są zdecydowane działania w celu wyeliminowania tego zjawiska, to zdaniem Sądu Okręgowego środek karny orzeczony w zakresie zaskarżonego będzie stanowić odpowiednią dla oskarżonego dolegliwość, przestrzegającą przed podobnym zachowaniem w przyszłości. Uświadomi mu to naganność jego postępowania oraz zobliguje do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Należy zaznaczyć, że położenie większego nacisku na osiągnięcie zadań wychowawczych i zapobiegawczych jest możliwe wtedy, gdy popełnienie tego przestępstwa nie wynika z demoralizacji sprawcy, lecz stanowi odstępstwo od dotychczasowej linii jego postępowania (wyrok SN z dnia 21 lipca 1976 r., III KR 164/76, OSNPG 1977, nr 3, poz. 19).

Biorąc pod uwagę powyższe wywody, nie sposób zgodzić się z opinią prokuratora zawartą w jedynym zarzucie apelacji, że środek karny w wymiarze jaki został zastosowany przez Sąd I instancji jest „rażąco niewspółmierny”. O niewspółmierności rażącej można mówić gdy jest ona znaczna i niedająca się do zaakceptowania. W przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia z taką sytuacją. Wymiar kary i zastosowanego środka karnego zastosowanych wobec oskarżonego Sąd meriti obszernie uzasadnił, właściwie stosując właściwie dyrektywy zawarte w art. 53 k.k. Sąd Okręgowy zaś wysokość zastosowanej sankcji karnej w pełni podziela. Na marginesie, biorąc pod uwagę całokształt rozstrzygnięcia o karze, nie sposób uznać, że jest ono łagodne – zwłaszcza wtedy gdy zestawia się je z wnioskiem oskarżonego (k. 23).

W związku z powyższym, wobec niezasadności podniesionych przez prokuratora zarzutów, należało wyrok Sądu Rejonowego w Lesznie utrzymać w mocy, jak orzeczono w punkcie I wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w punkcie II wyroku, obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem wniesiony przez oskarżyciela publicznego środek zaskarżenia nie zasługiwał na uwzględnienie (art. 636 § 1 k.p.k.).

SSO Małgorzata Susmaga